

тенъ, колко страшно се мъчи той въ душата си, — това никой, никой не знае!... (въздиша и се замислюва).

Исакъ (който подслушва, газва полекичка).

Лъжешъ се, Иванко. Има хора и това да знаятъ...

Иванку.

„Ти си за царь и, ако би штълъ, би станжлъ царь“ преди много време ми пришепнж той и се скри...

Исакъ (усмихнѣто клима съ глава и шепне).

Така, така...

Иванку.

Отъ тогава се мина много време, но ималъ ли сжмъ по-нѣ минуга спокойствие! Страшната мисль винжги се върти въ главата ми и не ми дава покой ни минуга... (мисли съ наклонена на ржка глава; стрѣснжто дига глава) Какъ се плашж азъ, като си докарамъ на умъ за него! А той винжги е предъ очитъ ми. Моята страшна мисль ме прави винжги да го виждамъ отпредя си ту въ царската корона, ту въ царската порфира, и сѣ тѣй гордъ, сѣ тѣй величественъ, добъръ и юнакъ!... Какъ би желалъ азъ да бждеше той единъ недостоинъ и ништоженъ царь! (мисли) Обичамъ го. Обича ме и той и ме обсипва съ царскитъ си милости. Но, (клати глава) колкото пд-вече ставатъ милоститъ, колкото пд-вече ме въздига Асѣнъ и ме приближава до себе-си, толкова пд-вече се разпаля въ мене пѣклениятъ огнь, който не ми дава покой ни деня ни нощта... (мисли).

Исакъ (ухиленъ поподигва ржка).

Та нашата работа е свършена вече! (разтрива ржцѣ) Колко е хубаво!... колко е хубаво!...

Иванку.

Къмъ какво и на кждѣ ште ме завлече тази страшна мисль? Тойзи огнь, който гори въ грдитъ ми и ме тласка къмъ ужасна една цѣль?... Боже! смили се надъ мене! (сѣда на столтъ и свежда глава на ржцѣ).